

Sajtó klub

Bayer
Zsolt

Bencsik
András

LOVAS
ISTVÁN

Tóth Gy.
László

Gyűlölettel a gyűlölettvörvény ellen 1.

Nézzünk csak a gyűlölet arcába, az első szabad választások eredményeként, az 1990-től megalakult Antall-kormány hivatalba lépésétől. Nézzük a gyűlölet arcát. A gyűlöletét, amely a rendszerváltást jószerint csak intézményeiben végrehajtott kormány ellen irányult. „Hálából”. Amiért a helyükön hagyta őket. Azokat, akik miatt ma az ország két fele ádázul és kibékíthetetlenül gyűlöli egymást. Akik miatt e lapban nem azzal töltjük ki a fehér papírt, hogy mennyire örülünk a régi rendszer árnyai eltűnésének, a szellemi, a kulturális, a szakrális és a gazdasági élet szabadságának, a boldogság reneszánszának. Vagy annak, hogy mit tegyünk közösen az országot elborító szemét eltakarításáért. Az oktatás színvonalának emeléseért. A szegények gyámolításáért. Nem. Itt egyetlen téma uralja a politikai életet. Néhány száz, végletesen beteges, de hatalmas háttérintézményekkel támogatott gyűlölködő „tripje” miatt. Miattuk tizenhárom és fél éve itt arról beszélünk, hogy ki az antiszemita és ki a szélsőséges. Ezeket a beteg embereket már rég el kellett volna söpörni. Oda, ahová valók. Ők, akik negyvenöt éven át ócska kényelmük miatt egy százmillió emberáldozatot követelő, totális világrendszer propagandagépezetének részei voltak. Ha kellett moszkoviták, ha kellett, arabbarát anticionisták. Majd balliberális bukfencet hányva az Új Világrend gátlástalan szekértől, a földkerekség egyik legmérgezetebb helyi vírusát terjesztve egy az általuk már amúgy is évtizedeken át szinte teljesen elmergezett környezetben.

Elég, ha egyiküket vesszük szemügyre. Bächer Ivánt, aki a Népszabadság 2003. november 20-i cikkében Levél Orbán Viktorhoz címmel ezt kérdezi Magyarország volt és leendő miniszterelnökétől:

„Mik a terveik a fertőző gócokhoz tartozó magamféle bűzös leheletű, sunyi tekintetű iparosok családtagjaival kapcsolatosan? Az unokáknak végig kell nézniük majd, ahogy a nagypapákat kitakarítják? Vagy kitakarítják az unokákat is? És a feleségeket, a gyerekeket, a nagymamákat is?...a múlt század történelme során rengeteg tapasztalat halmozódott föl a hatékony kitakarításokkal kapcsolatosan, e tapasztalatokat pedig könyvtárnyi szakirodalom taglalja immár. És végül engedjen meg még egy utolsó kérdést, tisztelt Orbán Úr: mik a terveik a kitakarított elemek hátramaradott macskáival? Azért kértem, mert ha az Önök takarítógépezete megindul, embereimet megóvni alig tudom majd; a macskákat azonban talán még el tudom altatni időben”.

Aki azt hiszi, hogy a paradigmaticus rettegéstechnikus valóban Bencsik Andrástól és Csermely Pétertől (aki a tényeket nagyvonalú eleganciával kezelő újságíró közlésétől eltérően nem a Magyar Rádiónál, hanem a Magyar Televíziónál dolgozott) retteg – helyesebben: álretteg –, annak érdemes felidézni e rettegőművészek módszertanát, hiszen ha egyet bemutattunk közülük, mindnyájukat megismerjük. Bächer, Korniss, **Eörsi**: csereszabatosak és egy rugóra járnak.

Legyen tehát Bächer Iván a minta.

Hogy miként üdvözölte a szovjet birodalom széthullását követően a szabadon megválasztott, első magyar kormányt. Antall József kormányát, akit a rettegőművész lapja ma nem győz magasztalni. Azon az alapelvükön, hogy a halott politikus nem harap. Életében viszont mélységesen és embertelenül gyalázták. Hangot adva a legaljasabb „kérdéseknek” is arról, hogy mennyibe kerülhet a halálos beteg miniszterelnök kezelése.

Lássuk akkor. Bächer a választások hajnalán így üdvözölte az új kormányt Üdvözet a győzőnek címmel a Magyarországi című hetilap 1990. évi 13. számában megjelent levelében – abban, amelyben a lap a választási eredményeket adja közre.

Annyit érdemes megjegyezni, hogy a levélhez a lap a szerzőnek, Bächernek egy háborodott, fanatikus telespre emlékeztető fényképét is közli. Rettegési életformája kezdetének az új kormányhoz írt legelső – hangsúly a „legelső” – felvonásának legelső mondata így hangzik: „Mindenekelőtt kívánom nekik, hogy ne tapossanak senkin nagyon”. Kedves olvasók! Értik ezt a mondatot? 45 évnyi elnyomás után az Antall-kormány még fel sem ébred a választás utáni éjszaka kényszerű vigiliájából, akkor Bächer megkéri őket, hogy ne tapossanak senkin nagyon!

Ugyan miért taposna Antall József és kormánya Bächerre? Nem svábbogár ő, akire automatikusan rátaposnak, ha nem undorodnának tőle.

Nem. Ma már tudjuk: sötét, aljas program volt ez az elejétől fogva, amely oly sok forrásból ömlött ránk. Megkezdeni az akkor a szabadság naiv mámorában úszó ország lelkének és légkörének mérgezését: „Mindenekelőtt kívánom nekik, hogy ne tapossanak senkin nagyon”. Az „örök” áldozat. A világ harmadik legerősebb, nukleáris töltetekkel nyakig felszerelt hadserege, amint áldozati státusára hivatkozik, miközben palesztin csecsemőket lő le.

Bächer így folytatja: „Kívánom, hogy – dacolva a történelem beidegződéseivel – a győzelmet nagylelkűség, megbocsátás, megértés, vagy ha az ilyesmi már stílusidegen tőlük, akkor gúnysos mosoly, lenéző legyintés vagy megvető feledés kövesse”.

Vajon miért kellett volna Antall Józsefnek „dacolnia” a történelem beidegződéseivel?

Vajon Antall József vitte a davajgitárt?
Vert le előtte heréket?

Küldött keletre vagy nyugatra, megsemmisítő táborokba embereket?

Miért lett volna Antall Józseftől „stílusidegen” a nagylelkűség, a megbocsátás és a megértés?

Visszatekintve, vajon nem éppen Antall József és kormánya gyakorolta a maximális nagylelkűséget, megbocsátást és megértést a hereleverők balliberális védlett provokátoraival és saját magukat örökös áldozatnak feltüntető, szuperagresszív, hegemoniára törekvő gazembereivel szemben?

Bächer így folytatja Antallékhöz írt azon levelét, amelyet ma az Orbán Viktorhoz írtal ismét, ki tudja, hányadszor: „Kívánom, hogy privatizáljanak, és kívánom, hogy holnap még ne kopogtasson ajtóm előtt Bauer Ferenc m. kir. kormányfőtan, és Bauer Louisa magánzó valamelyik unokája azzal, hogy takarodjak pereputtyommal együtt az ő lakásukból...?”

Szóval így állunk, ha jól fejtjük meg a nem túl nehezen értelmezhető mondatot: Bächer abból a fajtából való volt, mint oly sokan a mai, tērvelt múltú firkászokból, akiket a „párt” betett szüleivel együtt egy lakásba, amelynek eredeti tulajdonosától az ávosok netán elvettek. Hogy ők üljenek be. Akik úgy néztek ki, mint Bächer, a Népszava Sebesé (ők Bárdiéktól „privatizáltak”) és a többiek.

Ismét visszatekintve 1990-re, ma már persze tudjuk: nem a Bauer Ferencek és Bauer Louisák kárpótlásának kora következett el, hanem a Bauer Tamások és Bauer Miklósook kárpótlása. Talán azért, mert ők voltak a Bauer Ferencek és Bauer Louisák, valamint tízmillió magyar – mínusz mintegy néhány tízezer gazember és néhány százezer haszonélvező – megnyomorítói. És legyünk jóindulatúak: ha Bächer nem tartana ma attól, hogy Orbán Viktor hívei kiirtják őt pereputtyával együtt, még elhinnénk (áldozva a paranoia tüneteinek), hogy akkor attól rettegett: eljő az igazság órája és el kell takarodnia. De akkori félelmét mai tettetett egzisztenciális (a szó léttani értelmében) félelme negligálja. Bächer így folytatja: „Kívánok nekik jó földosztást, de azt is kívánom, hogy ez alkalommal csak a földbe verjenek karót”. Vajon hová máshová vert volna Antall József karót, Bächer úr? Az ön szívébe?

A kívánságlista ezután így folytatódik: „Kívánom, hogy a hazudozás mellőztessék (...) Kívánom, hogy ha megindul a Nagy Szoborcsere, akkor a győztesek szemét is zavarja Francia Kis Mihály példás gondossággal ápolt síremléke – a 301-es parcellában”. Hát nem „felháborító”, Bächer úr, hogy a maga komcsijai által kivégzett ember jeltelen sírját leszármazottai ápták, nem megölt családtagjai?

„Kívánom, hogy évek múltán is csak röhögjenek rajtam, a vaskályha miatt, amit a jövő héten veszék”. Nem, Bächer úr, nem röhögünk. Helyette tudjuk. A vaskályha után jön a bőrrönd, a méregkapszula meg a róla megjelentetett cikkek az Antall, majd az Orbán-kormány idején bel-, és főleg, külföldön.

„Kívánom” – és itt egy hosszú hosszú mondat következik, amely erre a végszóra csattan: „és ne zsidózzanak”. Majd a levél végmondata: „Kívánom, hogy hagyjanak élni, mert én azt szeretek az életben a legjobban!”

Még egy hónap sem telt el a „felütés” megjelentetése után, Bächer hangulata erősen romlott, biztonságérzete pedig meggyengült. Nyilván attól, hogy nem taposták el svábbogárként. Hogy senki nem kopogtatott ajtaján. Hogy szabadon hazudhatta félelmét, urbi et orbi. Ő és Korniss. Az utóbbi ezer „siko-lyával” együtt.

És nyilván attól is, mert hamar kiderült, melyik Baueréknek áll a világ az új rendszerben. Hogy a megkínzottakból lesznek a kisemmizettek, a lakáselorzók kapják a villa „upgrade”-et, hogy a közszolgálatból való menesztés helyett lapokat privatizálhatnak.

Nyilván ez készítette Bächer ugyanazon hetilapban a következő cikke megjelenítésére, amelynek címe a vértől csöpögő, vézskorszakot idéző és meghirdető „Pogrom előtt”. Mert ugye a fiatal demokráciában ez a lényeg. Nem a rothadt, kommunista múlt mocskának az eltakarítása. Nem. A pogromra várás. Amelyről pontosan tudták, akár Godot, hogy soha nem jön el. Legalábbis itt, Magyarországon.

„Mostanában sokat spekulálok ezen: kisebbségen, türelmen, empátián, szolidaritáson, félelmen, gyűlöleten és pogromon”. Hölgyeim és uraim, elképzelik önök, hogy ezeket a mondatokat a kommunizmus szovjet válfajának összeomlása után egyetlen újságban leírta volna bárki Esztországban, Csehországban, Lengyelországban, Szerbiában, Horvátországban vagy Németországban? Nem. Ezt a mondatot csak itt, Magyarországon írhatta le valaki és írhatták le valakik. Akiket Márai oly jól jellemzett. Egyetlen, rövid, összetett szóval. Nyugaton kiadott Kiadatlan naplójában.

De menjünk tovább.

„A minap is éppen errefelé jártak gondolataim, amikor a televízióban föltűnt Kányádi Sándor elkínzott arca. A költő arról beszélt éppen, mennyire hiányoznak Közép-Kelet-Európából a zsidók; a boltosok, a kereskedők, a kisiparosok – szegényebb lett kipusztulásukkal a gazdaság, a kultúra, a történelem”.

Majd jön a vallási ellentétek sunyi szítása: „...a Király utcából pénteken a kalapos sokaság, jók-jók ezek a lengyelek, de azért hiányzanak a handlé házalók, és nem tudom, az evangélikusoknak mennyire – de nekem hiányzanak a fásori gimnáziumból is a zsidók (...) mint ahogyan az sem hiányzik, hogy a leendő református gimnáziumban osztálytársai kedélyesen csak »zsidócskának« szólítsák nyolc éven át...”

Most tényleg kérem azokat, akik fel akarják keresni Bächer, hogy a nagy honorért meghirdetett likvidálási vágyát kielégítsék, közzézzék le magukat. Mert ők ilyenek. Maradjunk ennyiben.

Vagy folytassuk?

„A zsidók hiányzanak itten, hiányzanak a nemzetből, a magyarságból, az egész Európából...” Majd: „...kedves felvételi barátunk, pótolta-e már elpusztított zsidóidat?”

„No persze, mindez csak utópia. A józan belátás, a békés együttélés, a tolerancia vagy a szolidaritás mind-mind e század neveléséges utópiái. A realitás a pogrom, az üldözés, az üldöztetés (...), a bot, az ütlek, a gáz...”

A gyűlölettörvényt elfogadtatták. Bächer szövege természetesen nem minősülne gyűlöletkeltőnek. Ravaszul van megfogalmazva. És különben is, csak egy nagy tabló apró mozaikkockája. E nemzet elleni átgondolt gyűlöletheadjárat szerves része.

A gyűlölettörvény nagy célja azok tollának lefogása, akik elmerik magyarázni, hogy Bächerék valóban miben utaznak. Mert ha őket bebörtönzik, a többi megretten.

De Bächer korán nevet.

Kettőzött energiával kapja meg azt, amitől valójában a legjobban fél. A nagy magyarázatot.

Amely egy hónap múlva itt folytatódik.

Addig pedig remélem, Jeruzsálem környékén nem robban fel egy „piszkos bomba”, néhány százezer áldozatot követelve. Amitől Bächer viszont joggal retteghet. ■